

1: Monaco's ogen

Lopend en lezend was hij van het district Monte Carlo naar de haven van La Condamine gegaan. Hij keek op van de laatste bladzijde en zag de witte vloot van de elite deinen op het water van de Middellandse Zee. Het boek ging over metafysica en telde ruim driehonderd pagina's. Maar het had ook over paardenrassen of stedenbouw kunnen gaan, want hij las alles wat hij te pakken kon krijgen en sloeg in een half uur de inhoud op in zijn geheugen om het nooit meer te vergeten.

Hij bukte zich en legde het boek op de loopplank van een jacht, wandelde nog een stukje verder en bleef dan staan. Misschien was dit een geschikte plaats om de twee mannen op te wachten die hem op deze vroege morgen waren gevolgd vanaf de patisserie waar hij verse broodjes had gekocht.

Hans Winters liep en las en won geld in alle casino's van Europa. Als een pelgrim was hij naar Santiago de Compostela in Spaans Galicië gegaan, maar hij had ook het koude Noorse Hammerfest bereikt waar soms de zon niet opkwam en soms niet onderging. In verwondering en zonder doel legde hij grote afstanden af. Er was iets in hem dat daar eigenlijk niet thuis hoorde. Hij wist dat het er was zonder het te kunnen verklaren. Lopend werd hij sterker van lichaam en geest. Hij kon er niet voor vluchten. Hij had het gevoel dat hij nu een stadium van perfectie had bereikt en dat hij nu in staat was iets te ondernemen dat zo fantastisch en groots was dat het alles wat een mens ooit had ondernomen zou overschaduwen. Meer dan een gevoel was het niet. Het was onduidelijk welke nieuwe wegen hij nog zou betreden en waarheen die hem zouden leiden.

Van de beide mannen was er een kort en dik en droeg, terwijl de temperatuur al snel begon te stijgen, een lange jas. De andere man was reusachtig van gestalte en uit de korte mouwen van zijn katoenen shirt

staken gespierde armen. Zij waren nu ook blijven staan en leken met elkaar te overleggen wat zij zouden gaan doen.

Er zaten mensen aan het ontbijt op de geschrobdde dekken van de jachten. Een zwarte hond hield zijn oren gespitst en keek met donkerbruine ogen over het opgerolde touw waarop zijn kop rustte. Verderop langs de kade stapten twee toeristen uit een taxi.

Misschien was dit de plek geweest waar lang geleden Griekse strijders aan wal waren gegaan om de Feniciërs die zich hier gevestigd hadden te verdrijven. Hij draaide zich om en keek, met zijn rug naar het water, naar de hoge gebouwen die deels de erachter gelegen bergen aan het zicht onttrokken. Daar ergens had men de tempel opgericht voor Herakles Monoikos, waaraan de naam Monaco nog herinnert.

Zich weer naar het water kerend had hij waargenomen hoe de mannen schuifelend dichterbij kwamen. Met de armen over elkaar geslagen wachtte hij tot zij vlak voor hem zouden staan. Toen keek hij op en de man in de lange jas glimlachte naar hem.

‘Bonjour,’ zei hij. ‘Ik neem aan dat je mij niet kent.’

In het kleine Monaco, vastgeklemd door Frankrijk als een parel door een oester, met Italië vlakbij, met bewoners uit alle delen van de wereld, worden verschillende talen gesproken. De officiële taal is Frans, maar de man die voor hem stond sprak de taal der Monegasken, een mengsel van Frans en Italiaans.

‘O jawel,’ lachte Hans Winters. ‘Nog geen jaar geleden was ik in Saint Tropez, Cannes, Nice en Monaco en overal waar gegokt kon worden, heb ik je gezien. En gisteren zat ik aan de roulettetafel in Monte Carlo en keek je regelmatig over mijn schouder mee...’

Omdat hij in het Frans had geantwoord, sprak de vreemdeling nu ook in deze taal:

‘Wat een formidabel geheugen!’

‘Baden-Baden, de speelbank, de paardenrennen. Anderhalf jaar geleden. Ik weet zeker dat ik je daar heb gezien. Maar toen lette je nog niet op mij. Dat weet ik ook zeker.’

Allerlei gedachten speelden tegelijkertijd door zijn hoofd en allemaal waren ze even helder. Metafysische symbolen, ontwakende rijkaards in het binnenste van hun luxe jachten, Griekse helden en drukbezette

speeltafels. Intussen bestudeerde hij het gezicht van de man en luisterde naar wat hij te zeggen had.

De man had zijn hand uitgestoken naar Hans en sprak: ‘Het klopt. Je zult wel begrijpen wat ik ontdekte door naar je te kijken. Mijn naam is overigens Aldo Duby.’

Hans schudde hem kort de hand en sloeg zijn armen weer over elkaar. Hij was een man van normale lengte en hij was nog geen dertig jaar. Zijn korte blonde haar en blauwe ogen ...